

VIBRANT MATTER

14.02.2015 - 29.03.2015

5 JAAR
KIOSK
5 YEARS OF
KIOSK

NEDERLANDS

Naar aanleiding van vijf jaar KIOSK stellen we de groepstentoonstelling *Vibrant Matter* voor, met werk van zowel kunstenaars die hier al eerder tentoonstelden als enkele nieuwe namen. Het belang dat kunstenaars aan de materialiteit van een object of kunstwerk toekennen, is een terugkerend gegeven binnen het afgelegde tentoonstellingsparcours van KIOSK. *Vibrant Matter* ontleent haar titel aan een boek van de Amerikaanse politiek theoretica Jane Bennett waarin ze op ontologische wijze de primaire relatie tussen mens en ding aftast, alsook de werking van het ding op zich, dat wat zij 'vital materialism' of 'thing-power' noemt.

De fascinatie voor de notie van 'materialiteit' lijkt tegenstrijdig met de heersende economische tendens waarbij het fysieke maakproces steeds meer aan ons blikveld onttrokken wordt. Onze huidige westerse samenleving wordt aangestuurd door digitale technologie en evolueert steeds meer naar een zuivere kenniseconomie. De resterende productieactiviteit wordt verplaatst naar industriegebieden buiten woonkernen of naar verre lageloonlanden. Dit heeft onweerlegbare gevolgen voor onze band met materie: we vervreemden van wat we eten, dragen of bewonen, van het besef of iets echt of gemanipuleerd, reëel of virtueel is.

De hier bijeengebrachte kunstenaars delen een gelijkaardig artistiek bewustzijn over het proces van dematerialisatie: tegenover de gestandaardiseerde maakindustrie stellen ze een gepersonaliseerde beeldtaal waarin bovenal gezocht wordt naar de essentie van vorm en materie in relatie tot de mens en de ons omringende architectuur. Hierbij wordt uitgegaan van de kracht van associatie, een enkel gebaar, de autonome vorm en een minimum aan materiaal dat louter omwille van zichzelf wordt ingezet. Dit leidt tot 'pover', vaak radicaal sober werk met een verrassend tastbare, zintuiglijke werking.

In de tentoonstelling wordt herhaaldelijk gebruikgemaakt van ruwe grondstoffen en alomtegenwoordig materiaal dat door het personaliseren zijn basisfunctionaliteit verliest. Sommige werken zweven bijgevolg ergens tussen het iconische en bijna generische, want in wezen industrieel vervaardigde, object in. In *Surface secluded objects* onderzoekt Kato Six de ornamentale mogelijkheden van formica- en betonoppervlaktes. In Analia Sabans *Big Bang Series (in Ten Steps)* geeft beton stelselmatig vorm aan een uitdijend universum om uiteindelijk op te gaan in een massa marmer.

De gebetonneerde, rigoureuze doeken van Saban contrasteren met het veranderlijke *Speaker's Moscow* van Katinka Bock. Dit koperen vloerwerk ontstond tijdens *Nebenwege*, haar recente tentoonstelling in KIOSK: het door het inwerken van zout op stof en koper bekomen 'resultaat' maakt hier opnieuw deel uit van een tijdelijke compositie. Ook bij de nieuwe werken van Edith Dekyndt vindt de tijd zijn neerslag in het materiaal: de *Domestic Dust Serie* kadert stofresten uit haar droogkast in die ze twaalf jaar lang verzamelde. Het lakwerk in *Nanthanwan Temple 004 – 006* werd laag na laag aangebracht volgens een Thaise ambachtelijke traditie. Dekyndts extreem doorwerkte, 'trage' aanpak resulteert in een gereduceerd beeld waarachter tegelijkertijd een sluimerende, veelgelaagde zeggingskracht schuilgaat.

Bij de serie sculpturen van Benoit Platéus worden complexe tijd- en maakprocessen in één containervorm gegoten. Gevonden bidons met resten chemicaliën uit de donkere kamer vertalen zich naar afgietsels uit urethaanhars getiteld *Fuji Hunt* en *Kodak Flexicolor*, of zoals Platéus het zelf stelt: "De werken roepen alle beelden op die hadden kunnen bestaan." Een ander 'containerwerk' is *Untitled (Car Trunk #2)* dat behoort tot een serie gestripte autokoffers van Matias Faldbakken. Deze met associaties als transport en industrie beladen container

werd door Faldbakken gemanipuleerd tot een onbruikbare, bijna onleesbaar geworden vorm.

Het idee van een inwisselbare, modulaire uniformiteit keert terug in Camilla Løws *Spring Rain*. Het houten kader en de vaasvormen bieden een oneindig aantal mogelijke combinaties. Ook de allegorische totemfiguren *Bad Moon* en *Trophy* van Eva Rothschild volgen het principe van de formele herhaling. Unieke kraal-, oog-, of maanvormen stapelen zich op tussen een formalisme en een nieuwe soort tribalisme in. Beide kunstenaars zijn schatplichtig aan de beeldcanon van modernisme en minimalisme, maar kneden deze om tot speelbal in hun eigen idiosyncratische, vaak onuitgesproken of obscure beeldtaal.

De uitdrukkelijke combinatie van industriële materialen en geometrische vormen enerzijds en manuele technieken of traditionele ambachten anderzijds – de spanning tussen materiaal en vorm – is ook aanwezig in het werk van Thea Djordjadze. Met een minimalistische gevoeligheid positioneert de gladde staalsculptuur zich tegenover het schijnbaar afgeleefde, gepigmenteerde tapijt. Dit poëtische, suggestieve arrangement van objecten zet zich verder in het handgemaakte gordijnwerk *Palms with no Shade* van Valérie Mannaerts. Deze ruimtelijke collage is een spel van verhoudingen, lagen en motieven met organische, maar toch steeds duidelijk formeel omlinjende vormen. Het gordijn werkt een scenografie in de hand en interageert met bijvoorbeeld *Domestic Wildcard*, 190 cm, 35 t, H. Albrecht Steinmetz, een absurdistische ‘pijler-sokkel’ van Karsten Födinger die gemodelleerd werd naar zijn eigen lichaamslengte.

Natuurlijke en artificiële, vertrouwde en ongewone vormen zoeken elkaar op, met een directe, ‘vibrante’ confrontatie tot gevolg. En hierin schuilt de essentie van *Vibrant Matter*, waar de impact van de werken samenhangt met hun onverklaarbare ambiguïteit. “Voor mij gaat het maken van werk over de creatie van iets ondervindelijks – visueel, fysiek, ruimtelijk – maar ook iets wat leesbaarheid, of een directe parafrasering, van zich afhoudt. Het is gewoon zichzelf” (Eva Rothschild, in Slyce).